

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 2Co/36/2023  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1521204448  
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2024  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Nadežda Wallnerová  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1521204448.3

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Nadeždy Wallnerovej a členiek senátu: JUDr. Michaely Královej a JUDr. Ivany Jahnovej v sporovej veci žalobcu: J. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom: R. XXX, J., Č. K., zast.: Marián Galbavý, advokátska kancelária s.r.o., so sídlom: Kapitulská 6, Trnava, IČO: 51 436 108 proti žalovaným: v 1. rade: H. H. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom: Č. XX, L. - H. Č. J., v 2. rade: M.I.A s.r.o., so sídlom: Černyševského 46, Bratislava, IČO: 36 287 075, v 3. rade: A. U. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom: H. XXX/XXA, L. - H. Č. K., všetci traja žalovaní zastúpení: Advokátskou kanceláriou JUDr. Milan Chovanec s.r.o., so sídlom Vojtecha Tvrdeho 17, Žilina, IČO: 36 436 640, o žalobe na určenie neúčinnosti právneho úkonu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, č.k. 51C/9/2021-190 zo dňa 6. decembra 2022 takto

### rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava V, č.k. 51C/9/2021-190 zo dňa 6. decembra 2022, potvrdzuje.

II. Žalovaní v 1. rade, v 2. rade a v 3. rade majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom vydaným dňa 6. decembra 2022, č.k. 51C/9/2021-190 bývalý Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol o zamietnutí žaloby. Zároveň priznal žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia uviedol, že žalobca sa domáhal určenia, že rozhodnutie žalovanej v 1. rade ako jediného spoločníka žalovanej v 2. rade o navýšení základného imania žalovanej v 2. rade na základe vkladu žalovaného v 3. rade je voči nemu neúčinné. Žalobca žalobu zdôvodnil tým, že žalovaná v 1. rade je jeho bývalá družka a žalovaný v 3. rade by mal byť terajším priateľom žalovanej v 1. rade. Uviedol, že vynaložil finančné prostriedky na byt (č. 89), ktorý aktuálne vlastní žalovaná v 2. rade, pritom pôvodne ho vlastnila žalovaná v 1. rade. Krajský súd v Brne rozsudkom č.k. 17Co/61/2019-278 zo dňa 16.06.2021 (právoplatný dňa 02.08.2021 a vykonateľný dňa 06.08.2021) v spore medzi ním ako žalobcom a žalovanou v 1. rade (ako žalovanou) uložil povinnosť žalovanej v 1. rade zaplatiť mu sumu 67.423,77 eur s príslušenstvom a trovy konania. Žalovaná v 1. rade doposiaľ predmetnú sumu nezaplatila, preto rieši vec exekučne podaním na OS Banská Bystrica dňa 19.10.2021 (sp.zn. 48Ek/3809/2021). K dôvodom jeho žaloby žalobca ďalej uviedol, že žalovaná v 1. rade bola do 07.07.2021 jediným spoločníkom a konateľom žalovanej v 2. rade, v inej spoločnosti obchodný podiel nemá. V žalovanej v 2. rade figuruje od 08.07.2021 ako spoločník žalovaný v 3. rade, ktorý sa podieľa na riadení žalovanej v 2. rade ako jej väčšinový spoločník vo výške svojho vkladu 93.361,- eur, t.j. 93,36 %-tami a žalovaná v 1. rade sa podieľa na riadení z pôvodných 100 % len 6,64 % ako menšinový spoločník. Žalovaná v 2. rade vlastní 3 nehnuteľnosti v katastrálnom území v L. - m.č. J., vedené Okresným úradom L. Y., katastrálnym odborom na LV č. XXXX, konkrétne byt, nebytový priestor slúžiaci na podnikanie a garáž ako nebytový priestor, t.j.: a) byt č. XX, na XX.

poschodí bytového domu na Č. ulici, súpis. č. XXXX, na parcele č. XXXX/XXX, XXXX/XXX, podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu XXXX/XXXXXXXX, b) priestor č. XX v suteréne bytového domu na Č. ulici, súpisné č. XXXX, na parcele č. XXXX/XXX, XXXX/XXX a XXXX/XXX, podiel priestoru na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu XXXXXX/XXXXXXXX, 3) priestor č. XX na X. poschodí bytového domu na Č.U. ulici, súpisné č. XXXX, na parcele č. XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu XXX/XXXXXXXX (ďalej len „nehnutelnosti“). Predmetom sporu na odvolacom súde v Brne (zp.zn. 17Co/61/2019) bolo finančné plnenie, ktoré on vynaložil na vyššie uvádzaný byt (č. XX). V rámci právnej argumentácie sa žalobca odvolal na ust. § 42a ods. 1, 2, 3 OZ a tým, že konaním žalovanej v 1. rade navýšila žalovaná v 2. rade svoje základné imanie vkladom žalovaného v 3. rade vo výške 93.361,- eur a práve tento právny úkon odporuje. Podľa žalobcu žalovaný v 3. rade nesplatil ako nový spoločník žalovanej v 2. rade svoj vklad, resp. to bola len formálne potvrdená platba. Žalovaná v 1. rade sa ako jeho bývalá družka zbavuje majetku, umelo a fiktívne navýšila základné imanie žalovanej v 2. rade, aby od nej nevymohol žiadnu sumu. Čiže v exekučnom konaní exekútor siahne na majetok žalovanej v 1. rade len vo výške jej obchodného podielu v žalovanej v 2. rade, t.j. 6,64 % a preto mu je zrejmé, že pohľadávku 67.423,77 eur bude náročne uspokojiť z jej obchodného podielu 6.639,- eur. Taktiež pre exekučné konanie je priaznivejšie viesť exekúciu voči povinnému majúcemu 100 % obchodný podiel vo firme, ktorá vlastní 3 lukratívne nehnuteľnosti v hlavnom meste SR než voči povinnému s obchodným podielom necelých 7 %. A práve z rozhodnutia žalovanej v 1. rade vznikla vyššie opísaná situácia s 7 %- ami. Poukázal na to, že od roku 2015 do 2020 sústavne klesajú aktíva žalovanej v 2. rade, celkovo o 139.862,- eur (stránka: finstat.sk).

2. Žalovaní v 1. až 3. rade sa písomne vyjadrili k žalobe. Vychádzali z toho, že úspešne možno odporovať len právnomu úkonu, ktorý bol vykonaný v čase, keď veriteľ disponoval vymáhateľnou pohľadávkou, pritom rozsudok KS v Brne č.k. 17Co/61/2019-278 zo dňa 16.06.2021, na základe ktorého vznikla pohľadávka žalobcovi v sume 67.423,77 eur voči žalovanej v 1. rade, nadobudol vykonateľnosť až 06.08.2021. Podľa názoru žalovaných neexistuje vymáhateľná pohľadávka žalobcu. Poukázali na to, že žalobca sa domáha neúčinnosti právneho úkonu voči žalovanej v 1. rade zo dňa 22.06.2021, preto nebola v čase právneho úkonu žalovanej v 1. rade pohľadávka žalobcu voči nej ešte vymáhateľná. Žalovaní sa podporne odvolávali na § 42a ods. 1, 3 písm. c) OZ, rozsudok NS SR z 24.06.2020, sp.zn. 6Cdo/237/2017 (aj pr. sp.zn.: 5Cdo/188/2010), uznesenie ÚS SR z 01.07.2015, sp.zn. PL. ÚS 39/2015, v zmysle ktorého je vymáhateľnou pohľadávkou taká pohľadávka, ktorej splnenie možno vynútiť exekúciou, t.j. pohľadávka, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom. Podľa názoru žalovaných neexistujú ani dôvody neúčinnosti právneho úkonu, lebo nie je pravdou tvrdenie, že by bola žalovaná v 1. rade až do 07.07.2021 jedinou spoločníčkou žalovanej v 2. rade. Rovnako popreli, že by rozhodnutie žalovanej v 1. rade o navýšení základného imania žalovanej v 2. rade nebolo doložené do obchodného registra, bolo prílohou návrhu na vykonanie zápisu zmien v obchodnom registri. Potvrdili, že žalovaný v 3. rade je väčšinovým spoločníkom žalovanej v 2. rade. Žalovaná v 2. rade nepoprela vlastníctvo k vyššie uvádzaným nehnuteľnostiam s tým, že tieto nehnuteľnosti ani iné jej hnutelné veci nepodliehajú exekúcii a ani podliehať nebudú, lebo žalobca má jasne definovaný nárok voči žalovanej v 1. rade a nie voči žalovanej v 2. rade. Nehnuteľnosti nadobudla žalovaná v 2. rade kúpnu zmluvou, ku ktorej bol povolený vklad pod Y. XXXX/XX z 03.03.2014, t.j. ešte pred podaním žaloby žalobcom na žalovanú v 1. rade dňa 29.01.2016. Samotné žalobcom označované nehnuteľnosti zadefinovali ako tri priestory slúžiace na prevádzkovanie činnosti žalovanej v 2. rade. Žalovaní popreli, že by žalovaná v 2. rade navýšila základné imanie len fiktívne, že by žalovaný v 3. rade nesplatil navýšené základné imanie, a že došlo len k formálnemu potvrdeniu splatenia tohto vkladu. Žalobca so žalovanou v 1. rade v minulosti tvorili pár, avšak žalobca ju dlhodobo prenasleduje, v konaní o vymáhaní pohľadávky účelovo mení svoje tvrdenia už od začiatku dňa 29.01.2016. Žalovaná v 1. rade sa nestotožnila s rozsudkom KS v Brne č.k. 17Co/61/2019-278 zo dňa 16.06.2021, preto voči nemu podala dovolanie. Žalovaní rovnako popreli, že by bol žalovaný v 3. rade blízkou osobou žalovanej v 1. rade a že k navýšeniu základného imania došlo mesiac po vydaní rozsudku, lebo navýšenie bolo ukončené 22.06.2021 po dlhobovej príprave. Podľa účtovnej závierky z 31.03.2021, ktorú do spisu doložili (na čl. 53) sú aktíva žalovanej v 2. rade 167.697,- eur a oproti predchádzajúcemu roku vzrástli o 6.554,- eur. K žalovanému v 3. rade žalovaní uviedli, že je jediným spoločníkom a štatutárnym zástupcom spol. V., s.r.o. (IČO: XXXXXXXX) a so žalovanou v 2. rade od roku 2019 spolupracuje v oblasti prezentácie jeho spoločnosti článkami v magazíne H.-R.-V.-U. a práve ich spolupráca doviedla upadajúcu žalovanú v 2. rade do rastu v rokoch 2020-2021 a to aj obe strany viedlo k nadviazaniu spolupráce aj kapitálovým prepojením, finančnou injekciou vo forme navýšenia základného imania žalovanej v 2. rade. Žalovaná

v 2. rade totiž nemohla získať inak finančné zdroje, keďže nedisponovala majetkom na zabezpečenie úveru, keďže na vyššie spomínaných nehnuteľnostiach je od roku 2018 zriadené záložné právo v prospech R., a.s. (Y. -XXXXX/XXXX z 01.10.2018), žalovaní záložnú zmluvu k týmto nehnuteľnostiam rovnako súdu predložili (na čl. 56). Právny zástupca žalovaných dal súdu do pozornosti, že kontaktom na právnu zástupkyňu žalovanej v 1. rade v ČR, JUDr. Hrbatovej, zistil, že ona nemala nikdy koncipientku a aj v zápisnici z pojednávania pri vyhlasovaní rozsudku na KS v Brne je uvedené, že za žalovanú sa nikto nezúčastnil. JUDr. Hrbatová rozsudok KS v Brne č.k. 17Co/61/2019-278 zo dňa 16.06.2021 prevzala dňa 2.8.2021.

3. Žalobca reagoval na písomné vyjadrenia žalovaných a poukázal na to, že veriteľ má právo odporovať právny úkon aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený. Teda je rozdiel medzi vymáhateľnou a vykonateľnou pohľadávkou (R 44/2001). Pri svojej argumentácii sa oprel o § 42a ods. 1 OZ, § 42a ods. 2 až 4 OZ. Poukázal na fakt, že spor medzi ním a žalovanou v 1. rade bol od roku 2016, preto je dôvodné sa domnievať, že žalovaná v 1. rade povolila majetkový vstup žalovaného v 3. rade v čase, keď KS v Brne rozhodol v jeho prospech. Majetkový vstup žalovaného v 3. rade do žalovanej v 2. rade bol 23.6.2021, teda po vydaní rozsudku KS v Brne. Exekútor zistil, že aktuálne žalovaná v 1. rade poberá mesačne nízku odmenu, má účet v V. L., C..R.. s prečerpaním 3.000 eur, nevlastní žiadne nehnuteľnosti ani motorové vozidlá. Žalovaná v 1. rade sa práve znížením obchodného podielu zbavila aj posledného majetku a to účasti v žalovanej v 2. rade - nehnuteľnosti v Bratislave. Tvrdenia žalovaných o finančnej injekcii pre žalovaného v 2. rade žalobca hodnotí ako účelové a zavádzajúce. Žalobca na pojednávaní dňa 08.11.2022 tvrdil, že on bol na KS v Brne dňa 16.06.2021 pri vyhlásení rozsudku a bola tam osobne prítomná koncipientka od advokátky pani JUDr. Hrbatovej, ktorá právne zastupuje v ČR žalovanú v 1. rade a tá mu povedala, že si prišla vypočuť vyhlásenie rozsudku. Žalovaný je presvedčený, že po vyhlásení rozsudku následne urobila žalovaná v 1. rade úkony, ktorých neúčinnosti sa on domáha. K založeniu spoločnosti žalovanej v 2. rade, uviedol, že pri jej založení boli okrem žalovanej v 1. rade aj on a A.. J. ako tichí spoločníci, ktorí mali vložiť kapitál. Právne nemali upravené tiché spoločenstvo a ani túto informáciu neuvádzal v súdnych konaniach v Českej republike. Jeho účasť A.. J. podľa žalobcu zanikla v žalovanej v 2. rade v roku 2010 na základe rozhodnutia žalovanej v 1. rade. Podľa žalobcu on financoval žalovanú v 2. rade v roku 2014 ako aj nákup bytu, ktorý mal vtedy hodnotu 200.000,- eur a na kúpe bytu sa žalovaná v 1. rade podieľala sumou 60.000,- eur.

4. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie písomnými a ústnymi vyjadreniami sporových strán, listom vlastníctva (ďalej len „LV“) č. XXXX z 25.10.2021, rozsudkom KS v Brne č.k. 17Co/61/2019-278 z 16.06.2021, výpisom z Obchodného registra na žalovaného v 2. rade, dokladmi preukazujúcimi vklady v R., C..R., účtovnou závierkou žalovaného v 2. rade za rok 2021, záložnou zmluvou k nehnuteľnostiam, rozhodnutím o povolení vkladu z OÚ BA - KO - zo dňa 01.10.2018, upovedomením o začatí exekúcie, uznesením NS ČR č.k. 28Cdo 2729/2021-306 zo dňa 10.11.2021 o odmietnutí dovolania, správou o priebehu exekúcie JUDr. Hýbala, ako aj ostatným obsahom spisu a zistil tento skutkový stav: Z obsahu rozsudku KS v Brne č.k. 17Co/61/2019-278 zo dňa 16.06.2021 vyplýva, že súd zmenil zamietajúci rozsudok súdu prvého stupňa a uložil povinnosť žalovanej (v našom konaní ide o žalovanú v 1. rade) z titulu bezdôvodného obohatenia zaplatiť žalobcovi (v našom konaní je to žalobca) sumu 67.423,77 eur s príslušenstvom. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 02.08.2021 a vykonateľnosť 06.08.2021. Z obsahu bodu 6 predmetného rozsudku vyplýva, že v rokoch 2002-2015 žalobca s žalovanou v 1. rade žili v spoločnej domácnosti, tiež že žalobca jej mal požičať v októbri 2013 a v januári 2014 finančné sumy, ktoré mu nevrátila. Z obsahu LV č. XXXX vedeného Okresným úradom Bratislava V, katastrálnym odborom pre k. ú. v Bratislave - m. č. Petržalka vyplýva, že žalovaná v 2. rade je vlastníčkou nehnuteľností špecifikovaných už vyššie v odôvodnení. Z obsahu výpisu z Obchodného registra OS Bratislava I vyplýva, že žalovaná v 2. rade (spol. M.I.A s. r.o.) vznikla dňa 21.03.2006 a od tohto dňa je v spoločnosti konateľkou žalovaná v 1. rade. V období od 09.02.2010 do 07.07.2021 bol u žalovanej v 1. rade evidovaný vklad 6.639,- eur. Od 08.07.2021 sú ako spoločníci v žalovanej v 2. rade evidovaní žalovaná v 1. rade a žalovaný v 3. rade. Od 08.07.2021 je výška vkladu žalovanej v 1. rade ako spoločníčky v sume 6.639,- eur a žalovaného v 3. rade ako spoločníka vo výške 93.361,- eur. Žalovaná v 1. rade k veci na pojednávaní uviedla, že v ČR boli voči nej súdne konania 5 rokov, pritom ona od roku 2015 býva už na Slovensku, je vydavateľkou odborného časopisu už cca 18 rokov. V roku 2020 klesol záujem o inzerciu pre pandémiu, preto hľadala riešenie s obchodnými partnermi, už v roku 2019 si rozšírila magazín aj o dopravu, v ktorej oblasti mal žalovaný v 3. rade vlastnú spoločnosť. Spolupráca so žalovaným v 3. rade spočívala v tom, že najprv to bola inzercia v magazíne, potom predaj záznamových

zariadení a od roku 2019 mal u nich uverejnené články. Podľa žalovanej v 1. rade ona oslovila žalovaného v 3. rade prvýkrát už v roku 2012. Avšak ich spolupráca začala v auguste 2019, pokračovala v roku 2020 a trvá, v roku 2021 založili aj web na predaj tachografov - (záznamové zariadenia v doprave) po vstupe žalovaného v 3. rade do spoločnosti. Žalovaná v 1. rade tvrdí, že žalovaný v 3. rade sa o jej spore s žalobcom dozvedel až v novembri 2021, kedy bol predvolaný na výsluch. Žalovaná v 1. rade uviedla, že nikdy nevyplácala žalobcovi ani A. J. podiel na zisku a tvrdenie o tichom spoločenstve počula prvýkrát až na prvom pojednávaní na OS Bratislava V. Od jej právnej zástupkyne v ČR, JUDr. Hrbatovej, sa dozvedela o výsledku rozhodnutia KS v Brne až koncom júna 2021, až po zápisoch do obchodného registra dodajúc, že neočakávala taký výsledok rozhodnutia KS, lebo súd prvého stupňa žalobu žalobcu zamietol. Žalovaný v 3. rade k veci na pojednávaní uviedol, že on cca 3 roky inzeruje. Počas pandémie sa žalovaná v 1. rade dostala do problémov, tak jej navrhol spoluprácu v svojom sektore a začiatkom roku 2021 prišiel on s témou, či by nevstúpil do spoločnosti, ponúkol určitý vklad, ale nie formou pôžičky lež ako vklad spoločníka a bol si vedomý, že je tam nehnuteľnosť vo vlastníctve žalovanej v 2. rade. Trvalo to, než žalovaná v 1. rade prijala jeho ponuku. Z obsahu listín predložených žalovanými súdu vyplynulo, že žalovaný v 3. rade vložil v hotovosti s poznámkou „navýšenie základného imania“ na účet č.: R. XXXX XXXX XXXX XXXX, VS: XXXXXXXXXXX sumy: 11.000,- eur dňa 22.06.2021, sumu 80.000,- eur dňa 23.06.2021, sumu 2.361 eur dňa 23.06.2021. V obsahu písomného vyhlásenia štatutárneho orgánu žalovanej v 2. rade o zmene rozsahu splatenia vkladu spoločníka z 23.6.2021 vyplýva, že žalovaný v 3. rade ako záujemca splatil na účet firmy zodpovedajúcu ním prevzatému záväzku na nový vklad sumu 93.361 eur s dátumom 22.6.2021. Žalovaný v 3. rade svojím podpisom 22.6.2021 na písomnom vyhlásení o prevzatí záväzku na nový vklad pristúpil k zakladateľskej listine/ spoločenskej zmluve bez výhrad. Z obsahu upovedomenia o začatí exekúcie z 11.11.2021 (sp.zn. 344EX 573/21-10) vyplýva, že z iniciatívy žalobcu ako oprávneného bolo začaté exekučné konania u exekútora JUDr. Huga Hýbala proti povinnej, ktorou je žalovaná v 1. rade a žalobca sa domáha plnenia titulom exekučného titulu, ktorým je rozsudok KS v Brne č.k. 17Co/61/2019-278 zo dňa 16.06.2021. Z obsahu uznesenia NS ČR č.k. 28Cdo 2729/2021-306 z 10.11.2021 vyplýva, že najvyšší súd odmietol dovolanie žalovanej v 1. rade voči rozsudku KS v Brne č.k. 17Co 61/2019-278 zo dňa 16.06.2021.

5. Súd prvej inštancie aplikoval na vec ust. § 42a ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 42b ods. 1, ods. 2, Občianskeho zákonníka a konštatoval, že predmetom konania je určenie, že rozhodnutie žalovanej v 1. rade ako jediného spoločníka žalovanej v 2. rade o navýšení základného imania žalovanej v 2. rade na základe vkladu žalovaného v 3. rade je voči žalobcovi neúčinné. Nakoľko žalovaní namietali absenciu vymáhateľnej pohľadávky žalobcu voči žalovanej v 1. rade ako dlžníkovi pre domáhanie sa neúčinnosti právneho úkonu voči žalovanej v 1. rade zo dňa 22.06.2021, súd sa vypořiadal najprv s touto námietkou ako predbežnou otázkou. Súd vychádzal z toho, že sa veriteľ môže domáhať určenia, že právne úkony dlžníka ukracujú uspokojenie jeho „vymáhateľnej pohľadávky“. Pod pojmom „vymáhateľná pohľadávka“ treba chápať pohľadávku, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní. Treba si uvedomiť, že vymáhateľná pohľadávka nemusí byť vykonateľná. Na rozdiel od vymáhateľnej pohľadávky vykonateľnou je pohľadávka, ktorú možno exekvovať a teda ktorej majiteľovi svedčí vykonateľné rozhodnutie súdu či iný exekučný titul (rozsudok NS SR z 23.12.1999, sp.zn. 3Cdo 102/99). Žalobca predložil spolu so žalobou rozsudok Krajského súdu v Brne rozsudkom č.k. 17Co/61/2019-278 zo dňa 16.06.2021, právoplatný dňa 02.08.2021 a vykonateľný dňa 06.08.2021, ktorým bola žalovaná v 1. rade zaviazaná zaplatiť žalobcovi sumu 67.423,77 eur s príslušenstvom. Na základe týchto skutočností si súd prvej inštancie ustálil, že žalobca mal v čase podania žaloby voči dlžníkovi pohľadávku, ktorá sa dala na súde vymáhať, preto je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby. Súd prvej inštancie ďalej dospel k záveru, že návrh nebol podaný dôvodne, lebo neboli splnené všetky hmotnoprávne podmienky potrebné pre rozhodovanie o odporovateľnom právnom úkone. Základným účelom odporovateľnosti ako inštitútu občianskeho práva je zabrániť nepoctivým úkonom dlžníka, ktorými zmenšuje svoj majetok na úkor veriteľa. Predmetom odporovateľnosti je právny úkon, pritom musí ísť o taký právny úkon, ktorým sa zhoršuje možnosť veriteľa na uspokojenie jeho pohľadávky. Z teórie k tomuto inštitútu odporovateľnosti platí, že ten kto odporuje právnomu úkonu musí dokazovať kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka. Nie je postačujúce, že sa majetok dlžníka zmenšil, ale musí aj preukázať, že sa zmenšil do takej miery, že to ohrozilo aspoň čiastočné uspokojenie nároku veriteľa. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno je v tomto smere na žalobcovi ako veriteľovi. Ďalej vo všeobecnosti platí, že pokiaľ by aj právny úkon dlžníka zmenšil jeho majetok, ale jeho zostávajúci majetok postačuje na uspokojenie veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky, nebude ani dôvod na vyslovenie neúčinnosti takého právneho úkonu. Súd mal objektívne preukázané, že žalobca žil v rokoch 2005-2015 so žalovanou v 1. rade v druhovskom pomere v spoločnej domácnosti. Žalobca mal požičať žalovanej v 1. rade v októbri 2013 a v januári 2014 finančné sumy,

ktoré mu nevrátila. Žalobca vynaložil v minulosti isté finančné prostriedky na nehnuteľnosť (byť č. XX), ktorý mala pôvodne vo vlastníctve žalovaná v 1. rade a žalovaná v 1. rade túto skutočnosť ani nepoprela, preto si súd túto skutočnosť vyhodnotil za preukázanú. Žalovaná v 2. rade ako právnická osoba vlastní nehnuteľnosti, ktoré nadobudla od žalovanej v 1. rade kúpnu zmluvou, zavkladovanou pod Y. XXXX/XX z 03.03.2014. Čiže už začiatkom roka 2014, kedy mal žalobca poskytnúť žalovanej v 1. rade finančné prostriedky, žalovaná v 1. rade predala nehnuteľnosti v jej výlučnom vlastníctve žalovanej v 2. rade. Kúpna zmluva bola zavkladovaná v marci 2014, pritom informácie z katastra nehnuteľností sú verejne dostupné pre každého cez internetový portál. Pritom žalobca v Českej republike žaloval žalovanú v 1. rade až v roku 2016 o zaplatenie sumy, ale nedomáhal sa iným spôsobom na súde ochrany svojich práv (pr. neplatnosťou vyššie uvedenej kúpnej zmluvy). Krajský súd v Brne rozsudkom č.k. 17Co/61/2019-278 zo dňa 16.06.2021 (právoplatný dňa 02.08.2021 a vykonateľný dňa 06.08.2021) zmenil prvostupňový zamietajúci rozsudok tak, že uložil povinnosť žalovanej v 1. rade ako fyzickej osobe zaplatiť žalobcovi sumu 67.423,77 eur s príslušenstvom, ktorý rozsudok právna zástupkyňa žalovanej v 1. rade prevzala 02.08.2021. Pri verejnom vyhlásení rozsudku bol prítomný zo sporových strán len žalobca. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno o svojom tvrdení, že by pri vyhlásení rozsudku bola prítomná iná osoba, tobôž nie z advokátskej kancelárie právnej zástupkyne žalovanej v 1. rade. Žalobca ako oprávnený vedie exekučné konanie pod sp.zn. 344EX 573/21 proti povinnej, ktorou je žalovaná v 1. rade, pričom exekučným titulom je rozsudkom KS v Brne č.k. 17Co/61/2019-278 zo dňa 16.06.2021. Podľa účtovnej závierky z 31.03.2021 boli aktíva žalovanej v 2. rade v sume 167.697,- eur (oproti predchádzajúcemu roku vzrástli o 6.554,- eur). Od 08.07.2021 je v žalovanej v 2. rade ako spoločník evidovaný okrem žalovanej v 1. rade aj žalovaný v 3. rade, ktorý preukázateľne reálne splatil ako nový spoločník žalovanej v 2. rade svoj vklad v celkovej sume 93.361,- eur, o ktorú sumu sa navýšilo základné imanie. Vklad zrealizoval v troch platbách a to 11.000,- eur dňa 22.06.2021, sumu 80.000,- eur dňa 23.06.2021 a sumu 2.361,- eur dňa 23.06.2021. Od 08.07.2021 je výška vkladu žalovanej v 1. rade ako spoločníčky v spol. žalovanej v 2. rade vedená v sume 6.639,- eur, čiže žalovaná v 1. rade je spoločníčkou v podiele 6,64 % a žalovaný v 3. rade v podiele 93,36 %. V rámci konania žalobca nepreukázal a ani z vyjadrení sporových strán nevyplývalo, že by žalovaný v 3. rade bol blízkou osobou ako partner žalovanej v 1. rade a ani to, že by mal žalovaný v 3. rade vedomosť ku dňu platieb 22.06.2021 a 23.06.2021, že by bola žalovaná v 1. rade zaviazaná súdnym rozhodnutím finančným plnením voči žalobcovi. Prihliadajúc na úkony žalovanej v 1. rade ako dlžníka (rozhodnutie žalovanej v 1. rade ako jediného spoločníka žalovanej v 2. rade o navýšení základného imania žalovanej v 2. rade) súd dospel k záveru, že svojim konaním nezmenšila svoj majetok, lebo ako spoločníčka má aj po 08.07.2021 evidovaný ten istý vklad vo výške 6.639,- eur. Súd mal ďalej preukázané, že pred vstupom žalovaného v 3. rade do spoločnosti cez jeho vklad 93.361,- eur mala spol. žalovanej v 2. rade podľa účtovnej závierky z 31.03.2021 aktíva v sume 167.697,- eur, pritom súdom priznaná pohľadávka žalobcu je 67.423,77 eur. Samotná žalovaná v 1. rade v konaní nepopierala dlh ako taký. Súd prvej inštancie uviedol aj, že musel skúmať všetky predpoklady odporovateľnosti právneho úkonu, teda nie len, či došlo alebo nedošlo v posledných troch rokoch k právnomu úkonu zo strany dlžníka žalobcu (t.j. žalovanej v 1. rade), ktorý odporuje žalobca, ale i ďalšie podmienky: a) dlžník žalobcu robil právny úkon s úmyslom ukrátiť veriteľa, ak tento úmysel bol druhej strane (v tomto prípade žalovanému v 3. rade) známy (rozsudok KS Nitra zo dňa 26.04.2006, sp.zn. 15Cod/239/2005), b) či sa majetok dlžníka zmenšil tak, že to ohrozilo uspokojenie pohľadávky. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že dlžník ako jediný konateľ a spoločník rozhodol o navýšení základného imania žalovanej v 2. rade na základe vkladu žalovaného v 3. rade v sume 93.361 eur, čím sa však podľa úvahy súdu majetok nezmenšil v takom rozsahu, že by v jeho vlastníctve neostal žiadny majetok a tým ohrozil uspokojenie pohľadávky žalobcu. Totiž aj po vstupe žalovaného v 3. rade ako spoločníka do spoločnosti naďalej ostal žalovanej v 1. rade vklad 6.639 eur a aktíva. Jedine, čo sa zmenilo je percentuálny podiel vzhľadom na výšku vkladov žalovaných v 1. a 3. rade ako spoločníkov. Zároveň mal súd prvej inštancie preukázané, že k rozhodnutiu žalovanej v 1. rade došlo v lehote do 3 rokov pred podaním žaloby. Ako poslednú podmienku súd prvej inštancie skúmal, či právny úkon robil dlžník (žalovaná v 1. rade) vôbec s úmyslom ukrátiť veriteľa a či takýto úmysel bol druhej strane známy. Súd prvej inštancie uviedol, že preukazovanie toho, či úmysel ukrátiť veriteľa bol známy druhej strane (žalovanému), je zložitou skutkovou otázkou, ktorú súd prvej inštancie posudzoval v celom kontexte okolností, za ktorých došlo k právnomu úkonu a v spojení všetkých skutočností predchádzajúcich právnomu úkonu. Napriek tomu, že zákon používa formuláciu, ktorá by nasvedčovala tomu, že na odporovateľnosť stačí úmysel ukrátiť veriteľa, súd zastáva názor, že musí dôjsť aj ku skutočnému ukráteniu. Úmysel sám o sebe, bez ukrátenia uspokojenia nároku veriteľa, nestačí na vznik nároku na odporovanie. Uvedené neplatí, ak druhá strana (žalovaný) dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa ani pri náležitej starostlivosti nemohli rozpoznať. Súd prvej inštancie preskúmal

všetky okolnosti predchádzajúce samotnému rozhodnutiu žalovanej v 1. rade a zistil, že žalovaná v 1. rade bola v spore proti žalobcovi na prvostupňovom konaní úspešnou, Okresný súd v Prostějově rozsudkom č.k. 8C/36/2016-150 z 07.11.2018 zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie sumy 67.423,77 eur s príslušenstvom. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie ďalej za preukázané, že žalovaní spoločne vyvíjali podnikateľské aktivity minimálne od roku 2019, žalovaný v 3. rade u žalovanej v 2. rade inzeroval. Žalobca nepreukázal, že by žalovaný v 3. rade vedel v čase obchodnej spolupráce s žalovanými v 1. a 2. rade o spore žalovanej v 1. rade so žalobcom v Českej republike a o rozsudku KS v Brne, ktorým bolo vyhovené žalobcovi. Z toho súdu prvej inštancie potom vyplýva, že žalovaný v 3. rade nemal vedomosť o tom, že by žalovaná v 1. rade ako dlžník chcela ukrátiť veriteľa zbavením sa majetku. Skutočnosť, že žalobca má voči žalovanej v 1. rade ako dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku, ktorá je predmetom exekúcie, sama o sebe ešte totiž nedokazuje úmysel dlžníka odporovaným právnym úkonom ukrátiť žalobcu ako veriteľa (rozsudok NS SR zo dňa 27.05.2008, sp.zn. 2 Cdo 109/2007). Súd prvej inštancie má za to, že žalovaný v 3. rade by ani pri náležitej starostlivosti nemohol rozpoznať dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa (žalobcu), keďže k záverečným jeho úkonom smerujúcim k nadobudnutiu statusu spoločníka v žalovanej v 2. rade a to vkladmi finančných prostriedkov, posledným dňa 23.06.2021 nemala žalovaná v 1. rade ešte vedomosť o výsledku rozhodnutia odvolacieho súdu v Brne. Rozsudok KS v Brne prevzala právna zástupkyňa žalovanej v 1. rade až dňa 02.08.2021 a na vyhlásení rozsudku od nej nik nebol. Z týchto všetkých okolností ako i vyjadrení sporových strán súdu prvej inštancie vyplýva, že žalovaná v 1. rade ako dlžník nekonala pri svojom rozhodovaní ako spoločníka žalovanej v 2. rade o navýšení jej základného imania s priamym úmyslom ukrátiť veriteľa a žalovanému v 3. rade ani nemal byť prečo takýto úmysel dlžníka známy. Žalobca neunesol dôkazné bremeno v preukázaní „dolus directus“- že by žalovaný v 3. rade vedel o úmysle žalovanej v 1. rade ukrátiť veriteľa. Súd prvej inštancie uviedol, že práve pre absenciu tejto hmotnoprávnej podmienky (že by žalovaný v 3. rade vedel o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa) žalobu zamietol.

6. Žalobca podal odvolanie voči všetkým výrokom rozsudku z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), e), f), g) a písm. h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku. Má za to, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym záverom na základe vykonaného dokazovania. Podľa ustanovenia čl. 2 ods. 2 CSP je zrejmé, že pri uvádzaní predbežného právneho posúdenia veci musí dostatočne špecifikovať, čo je sporné, a čo nie je sporné, resp. z akého dôvodu považuje žalobu za nedôvodnú. Predbežné právne posúdenie veci má veľký vplyv na dodržanie zásady predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Súd prvej inštancie v predbežnom právnom posúdení veci iba stroho konštatoval, že nie sú splnené hmotnoprávne podmienky potrebné pre rozhodovanie o odporovateľnosti právneho úkonu. Z predbežného právneho posúdenia veci teda nebolo zrejmé, ktoré konkrétne hmotnoprávne podmienky neboli splnené. Na dôvažok dodávame, že žalovaní počas konania nikdy neuvádzali, že žalovaný v 3. rade s náležitou odbornou starostlivosťou nemohol vedieť o úmysle žalovanej v 1. rade ukrátiť žalobcu. Je zrejmé, že vedomosť žalovaného v 3. rade o prípadných pohľadávkach žalobcu voči žalovanej v 1. rade je úplne irelevantná. Ako uviedli v žalobe, predmetom odporovateľnosti je právny úkon žalovanej v 1. rade (t.j. rozhodnutie) ako jedinej spoločníčky a konateľky žalovanej v 2. rade o navýšení základného imania žalovanej v 2. rade. Súd prvej inštancie nesprávne posudzoval faktický úkon žalovaného v 3. rade (splatenie vkladu spoločníka) do žalovanej v 2. rade. Zmiený právny názor súdu považuje za prekvapivý a neočakávaný, nakoľko súd v rozsudku v bode 26. vyslovene opisuje právny úkon ako „rozhodnutie žalovanej v 1. rade ako jediného spoločníka žalovanej v 2. rade“, avšak v odôvodnení rozsudku sa súd zameril na splatenie vkladu žalovaného v 3. rade v žalovanej v 2. rade. Žalobca však zastáva názor, že konanie žalovaných nebolo náhodné, bolo koordinované a pripravované pre prípad, ak by žalovaná v 1. rade bola neúspešná v súdnom konaní, v ktorom bola žalobcovi priznaná pohľadávka na základe súdneho rozhodnutia. Tieto tvrdenia potvrdzuje aj skutočnosť, že žalovaní ohľadom vstupu žalovaného v 3. rade do žalovanej v 2. rade najskôr účelovo poukazovali na zlú finančnú situáciu žalovanej v 2. rade v súvislosti s pandemiou COVID-19, na druhej strane však z dokazovania vyplynulo, že podľa účtovnej závierky boli aktíva žalovanej v 2. rade vyššie oproti minulému účtovnému obdobiu o 6.554 eur. Do dnešného dňa nie je zrejmé, z akého dôvodu potrebovala žalovaná v 2. rade „finančnú injekciu“ od žalovaného v 3. rade. Súd je v rámci sporového konania viazaný tvrdeniami strán sporu. Tvrdenie, že žalovaný v 3. rade nemohol rozpoznať ani pri náležitej starostlivosti úmysel žalovanej v 1. rade ukrátiť žalobcu ako veriteľa, je čisto názorom súdu. Žalovaní dokonca ani takéto tvrdenia súdu neuvádzali. Je teda zrejmé, že súd sa riadil v uvedenom prípade svojou domnienkou a iba v krátkosti v rozsudku uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Žalobca má za to, že aj druhá hmotnoprávna podmienka odporovateľnosti právneho úkonu bola splnená. Žalovaná v 1. rade ako dlžníčka rozhodla o navýšení základného imania žalovanej v 2. rade ako jediná spoločníčka a konateľka.

Skutočnosť, že žalovaný v 3. rade fakticky splatil svoj vklad do žalovanej v 2. rade je irelevantná. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu názoru, keď v rozsudku uviedol, že majetok žalovanej v 1. rade sa nezmenšil, nakoľko výška vkladu žalovanej v 1. rade v žalovanej v 2. rade zostala v rovnakej výške. Žalovaná v 1. rade sa podieľala na riadení žalovanej v 2. rade ako jediná spoločníčka a konateľka. Žalovaná v 2. rade podľa výpovede žalobcu vlastní nehnuteľnosti v Bratislave, ktorých hodnota bola už v roku 2015 vo výške vyše 200.000,- eur. Nakoľko žalovaná v 1. rade v pozícii spoločníčky a konateľky žalovanej v 2. rade rozhodnutím navýšila základné imanie žalovanej v 2. rade, žalovaná v 1. rade sa stala menšinovou spoločníčkou a jej podiel na riadení žalovanej v 2. rade sa zmenšil približne o 93 %. Nakoľko žalovaná v 1. rade sústredí všetok svoj majetok v žalovanej v 2. rade je zrejme, že zmenšenie obchodného podielu žalovanej v 1. rade o 93 % je bez akýchkoľvek pochybností zmenšením majetku do takej miery, že uspokojenie pohľadávky žalobcu bolo vcelku zmarené, nie iba ohrozené. Majetok žalovanej v 2. rade tvoria aj nehnuteľnosti, ktorých hodnota už v roku 2015 presahovala sumu vo výške 200.000,- eur. Nakoľko žalovaná v 1. rade znížila svoj obchodný podiel o 93 %, jej podiel na nehnuteľnostiach žalovanej v 2. rade sa znížil z pôvodných 200.000,- eur na súčasných necelých 14.000,- eur. Súd prvej inštancie teda dospel k nesprávnemu názoru, že majetok žalovanej v 1. rade sa nezmenšil, nakoľko hodnota jej vkladu do žalovanej v 2. rade zostala nezmenená. Žalovaná v 1. rade teda nevykonala právny úkon, ktorý by „hmatateľne“ znížil jej majetok (napr. predaj auta, nehnuteľnosti a podobne), avšak znížila svoj obchodný podiel v žalovanej v 2. rade z pôvodných 100 % na necelých 7 %. Z predloženej správy o exekúcii je nesporné, že žalovaná v 1. rade je nemajetná a všetok svoj faktický majetok sústredí v žalovanej v 2. rade. Jej jediným majetkom je práve obchodný podiel v žalovanej v 2. rade, ktorý účelovo znížila z dôvodu vydania rozsudku Krajského súdu v Brne. Čo sa týka účasti žalobcu a protistrany na vyhlásení rozsudku na Krajskom súde v Brne, žalobca uvádza, že zmienená skutočnosť je vzhľadom na prejednávanú právnu vec irelevantná. Žalobca na súdnom pojednávaní počas výsluchu uviedol, že počas vyhlásenia rozsudku bola s ním prítomná v pojednávacej miestnosti žena, ktorá sa mu predstavila ako koncipientka právnej zástupkyne žalovanej v 1. rade. Aj napriek predloženej zápisnici, podľa ktorej sa súdneho pojednávania nezúčastnil nikto zo strany žalovanej v 1. rade nie je vylúčené, aby sa súdneho pojednávania zúčastnil prakticky ktokoľvek ako verejnosť. Súdne pojednávania sú verejné a súd v zápisnici neuvádza, ktoré osoby sa zúčastnili súdneho pojednávania ako verejnosť.

7. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrili žalovaní. Poukázali na to, že žalovaný v 3. rade, či všetci žalovaní v konaní uvádzali, že žalovaný v 3. rade nemohol rozpoznať úmysel žalovanej v 1. rade ukrátiť žalobcu. Toto stanovisko všetkých žalovaných vyplýva už z prvého vyjadrenia k žalobe, kde sa výslovne uvádza „Nie je pravdivé ani opakované tvrdenie žalobcu, že by spoločné konanie žalovaných malo smerovať k zmareniu uspokojenia vykonateľnej pohľadávky.“ Žalobca na toto svoje tvrdenie neunáša dôkazné bremeno. Nie je zrejme, aké konkrétne spoločné konanie napr. žalovaného v 1. rade, a/ alebo žalovaného v 2. rade a/alebo žalovaného v 3. rade má žalobca na mysli. Žalobca na toto svoje tvrdenie neunáša dôkazné bremeno. Žalovaní teda popreli všetky skutkové tvrdenia žalobcu a to v rôznych písomných podaniach opakovane a potvrdili to aj výsluchom na súde. Predbežné právne posúdenie bolo súdom vykonané v rozsahu vyžadujúcom procesným predpisom. Nie je úlohou súdu v predbežnom právnom posúdení veci hodnotiť v rozsahu v akom tak súd musí urobiť v rozsudku. Nie je úlohou súdu v predbežnom právnom posúdení poskytovať právne služby sporovým stranám. Už vôbec nie, ak strany sú kvalifikovane zastúpené advokátmi. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. 191 a nasl. CSP a dospel ku správnym skutkovým zisteniam a právnym záverom. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednáwanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Odvolateľ k veci samotnej neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd doteraz nevysporiadal, a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav ako aj následne prijaté právne závery.

8. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaných uviedol, že sa nestotožňujeme s tvrdeniami žalovaných ohľadom predbežného právneho posúdenia veci, ktoré žalovaní stotožňujú s poskytovaním právnych služieb sporovým stranám. Je zrejme, že strany sporu, ako aj ich právni zástupcovia, nemôžu objektívne predpokladať úspešnosť či neúspešnosť sporu. Právny názor súdu vyjadrený v rozsudku bol prekvapivý a neočakávaný, čo je vzhľadom na ustanovenia Civilného sporového poriadku neprípustné. V prejednáwanej veci súd rozhodol v prospech žalovaných na základe vlastnej úvahy bez akýchkoľvek

relevantných tvrdení žalovaných. Poukazuje i na skutočnosť, že žalovaní vo vyjadrení neuviedli konkrétne tvrdenie, na základe ktorého žalovaný v 3. rade nemohol ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel žalovanej v 1. rade a žalovanej v 2. rade ukrátiť žalobcu. Žalovaní odkazujú iba na to tvrdenie, ktorým odmietajú koordinovanie spoločného postupu voči žalobcovi. Žalovaní opisujú priebeh udalostí ako zhodu okolností a potrebu nevyhnutne finančne pomôcť žalovanej v 2. rade. Je však zrejmé, že vzhľadom na hospodárske výsledky žalovanej v 2. rade takúto pomoc výslovne nepotrebovala. Na základe uvedeného považuje žalobca tieto tvrdenia žalovaných za účelové.

9. Na výzvu odvolacieho súdu o možnom použití ust. § 42b ods. 2 OZ v súvislosti s posúdením pasívnej vecnej legitímácie žalobca uviedol, že prospech žalovanej v 2. rade a žalovaného v 3. rade z právneho úkonu žalovanej v 1. rade ako jedinej spoločníčky a konateľky považuje za úplne nesporný. Žalovaná v 1. rade sa účelovým znížením svojho obchodného podielu v žalovanej v 2. rade zbavila jej prakticky jediného exekvovateľného majetku, čím zmarila, resp. výrazne sťažila exekúciu pohľadávky žalobcu. Odborná literatúra uvádza, že odporovať možno úspešne aj jednostranné právne úkony, čo možno aplikovať aj na prejednávanú právnu vec: „Pre úplnosť je potrebné dodať, že odporovať možno prakticky akémukoľvek právnomu úkonu, aj jednostrannému; v tomto prípade však bude náročnejšie individualizovať osobu, ktorá mala z odporovateľného právneho úkonu prospech (žalovaný). Pri dvojstranných právnych úkonoch je identifikácia osoby žalovaného podstatne jednoduchšia.“ Je teda zrejmé, že je možné odporovať aj jednostranný právny úkon žalovanej v 1. rade, ktorý sa týkal navýšenia základného imania žalovanej v 2. rade, na základe ktorého vstúpil do spoločnosti žalovaný v 3. rade ako nový väčšinový spoločník. Prospech vyplývajúci z rozhodnutia žalovanej v 1. rade považuje žalobca za nesporný a preukázaný u všetkých žalovaných. Žalovaná v 1. rade sa rozhodnutím o navýšení základného imania žalovanej v 2. rade snažila zbaviť jej jediného majetku vyššej hodnoty, a to obchodného podielu v žalovanej v 2. rade. Prospech žalovanej v 2. rade z tohto úkonu je však takisto nesporný. Rozhodnutím žalovanej v 1. rade došlo k poskytnutiu ochrany nehnuteľného majetku žalovanej v 2. rade, ktorý nebol postihnutý v rámci exekučného konania vedeného proti žalovanej v 1. rade. Zároveň aj žalovaný v 3. rade mal z konania žalovanej v 1. rade prospech. Žalovaný v 3. rade sa rozhodnutím žalovanej v 1. rade a finančným vkladom do žalovanej v 2. rade dostal za zlomkovú cenu k nehnuteľnostiam žalovanej v 2. rade v omnoho vyššej hodnote z pozície väčšinového spoločníka. Zároveň sa nemožno stotožniť s tvrdením žalovaného v 3. rade počas výpovede pred súdom, podľa ktorej údajne nevedel o pohľadávke žalobcu voči žalovanej v 1. rade a chronologická postupnosť jednotlivých krokov bola podľa jeho názoru náhodná. Ako sporné sa žalobcovi javia aj ďalšie vyjadrenia žalovaných, podľa ktorých žalovaná v 1. rade rokovala so samosprávami a snažila sa zaobstarať pre žalovanú v 2. rade nové obchodné príležitosti.

10. K možnému použitiu ust. § 42b ods. 2 OZ v súvislosti s posúdením pasívnej vecnej legitímácie sa na výzvu odvolacieho súdu vyjadrili aj žalovaní. Uviedli, že žalovaní v 1. a v 2. rade majú za to, že vo veci nie sú pasívne legitimovaní. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno na preukázanie skutočností, že by navýšením základného imania žalovaného v 2. rade ktorýkoľvek zo žalovaných získal z tohto úkonu prospech.

11. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 odsek 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

12. Odvolací súd v prvom rade uvádza, že súd prvej inštancie síce rozhodol správne keď žalobu zamietol, avšak čo sa týka zamietnutia žaloby voči žalovanému v 1. rade a v 2. rade, odvolací súd dospel k záveru, že tu je právne iný dôvod na zamietnutie, ako posúdil súd prvej inštancie. Dôvodom na zamietnutie žaloby voči žalovaným v 1. rade a v 2. rade má byť nedostatok ich pasívnej legitímácie, ktorú súd skúma aj ex offa počas celého konania. Ide však len o právne posúdenie, bez nutnosti doplnenia dokazovania, preto odvolací súd nemusel nariadiť pojednávanie. Odvolací súd z dôvodu, že súd prvej inštancie neaplikoval ust. § 42b ods. 2 OZ vyzval strany sporu, aby sa k použitiu daného ustanovenia v spojitosti s posúdením pasívnej legitímácie vyjadrili. Vyjadrenia strán sú uvedené vyššie v odôvodnení. Odvolací súd vychádzajúc z predmetného ustanovenia dospel k záveru, že žaloba mala smerovať len voči žalovanému v 3. rade, ktorý je tým subjektom, ktorý mal z odporovateľného úkonu prospech, ako to má na mysli dané ustanovenie. Argumentácia žalobcu nie je správna, nejde tu čisto len o jednostranný

úkon, z ktorého mala prospech žalovaná v 1. rade. Žalovaná v 1. rade rozhodla o navýšení imania v spoločnosti, v ktorej bola jediný spoločník a konateľ (v žalovanej v 2. rade), ale k dokonaniu úkonu došlo práve splatením navýšeného vkladu žalovaným v 3. rade, čím vstúpil do spoločnosti ako spoločník. Ide o obdobný prípad ako prevod časti obchodného podielu, kde jediný spoločník rozhodne o prevode časti podielu a následne ho zmluvou prevedie na tretiu osobu, a práve táto osoba má z takéhoto úkonu prospech. Je zrejmé, že v konaniach kde sa napáda neúčinnosť zmluvy o prevode obchodného podielu, že žalovanou stranou je ten, kto tento podiel získal, teda v danom prípade obdobne je to ten, kto sa v dôsledku navýšenia imania stal spoločníkom a získal podiel na spoločnosti. Odvolací súd teda dospel k záveru, že v danom prípade na základe aplikácie ustanovenia § 42b ods. 2 OZ má byť žaloba voči žalovanej v 1. rade a žalovanej v 2. rade zamietnutá z dôvodu, že nie sú v konaní pasívne legitimovaní. Súd prvej inštancie napriek tomu, že neposúdil pasívnu legitimáciu žalovaných v 1. a 2. rade správne, sa ale v konaní správne zaoberal tým, či sú splnené všetky zákonné podmienky na to, aby mohla byť súdom vyslovená neúčinnosť napadnutého úkonu. Tu odvolací súd uvádza, aj v spojitosti s argumentáciou žalobcu, že súd má vychádzať len z tvrdení strán sporu, že v danom prípade zákon presne vymedzuje, ktoré podmienky musia byť splnené k účinnému odporovaniu právneho úkonu a súd musí skúmať a vyhodnotiť, či sú všetky podmienky vyžadované zákonom splnené a splnenie týchto podmienok hodnotí na základe tvrdení strán a nimi predložených, či navrhnutých dôkazov. Vo vzťahu ku žalovanému v 3. rade bolo potrebné posudzovať, či mu musel byť známy úmysel dlžníka (žalovanej v 1. rade) ukrátiť svojho veriteľa. V danom prípade nebol dôvod posudzovať, či žalovaný v 3. rade dlžníkov úmysle ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohol poznať, nakoľko žalovaný v 3. rade nie je blízkou osobou žalovanej v 1. rade a ani osobou uvedenou v ust. §42a ods. 3 a 4 OZ. Použitie týchto ustanovení a zaoberanie sa tým, či mohol žalovaný v 3. rade rozpoznať úmysel dlžníka by pripadalo do úvahy vtedy, ak by žalovaný v 3. rade bol blízkou osobou žalovanej v 1. rade, alebo právnickou osobou, v ktorej má žalovaná v 1. rade účasť. S odôvodnením súdu prvej inštancie k posúdeniu danej otázky, teda či je preukázané, že druhej strane musel byť úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa známy, sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu. Z dokazovania nevyplývalo, že žalovanému v 3. rade musel byť úmysel žalovanej v 1. rade ukrátiť veriteľa známy. Nebolo preukázané, že žalovaný v 3. rade má iný vzťah so žalovanou v 1. rade ako čisto obchodný, a taktiež tvrdenia žalobcu, že išlo o koordinovaný postup žalovanej v 1. rade a žalovaného v 3. rade s cieľom žalovanej v 1. rade zmariť uspokojenie pohľadávky žalobcu, nie je preukázané. Odvolací súd dodáva, že nepreukázanie podmienky, že žalovaný v 3. rade musel o úmysle žalovanej v 1. rade ukrátiť svojho veriteľa vedieť, má za následok dôvodnosť zamietnutia žaloby. Nie je už potrebné sa zaoberať tým, či došlo aj k reálnemu zmenšeniu majetku žalovanej v 1. rade v dôsledku navýšenia základného imania vstupom nového spoločníka. Odvolací súd nepovažuje za dôvodnú ani námietku žalobcu, že súd prvej inštancie poskytol neúplné predbežné právne posúdenie, čím bolo jeho rozhodnutie prekvapivé. Odvolací súd považuje za dostatočné predbežné posúdenie poskytnuté súdom prvej inštancie, ktorý predbežne uviedol, že nepovažuje za preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok k úspešnému odporovaniu právneho úkonu. Účastník, a k tomu právne zastúpený, mal vedomosť o znení príslušných zákonných ustanovení, aj o podmienkach, ktoré musia byť splnené. To, že účastník má iný právny názor na aplikáciu týchto ustanovení a nemal za to, že je v danom prípade potrebné skúmať pri žalovanom v 3. rade, či mu musel byť známy úmysel žalovanej v 1. rade ukrátiť svojho veriteľa, nie je chybou predbežného právneho posúdenia poskytnutého zo strany súdu prvej inštancie. Navyše je aj otázne, do akej hĺbky môže súd predbežné právne posúdenie poskytnúť a v akom rozsahu, aby nezasiahol do práv druhého účastníka, tým, že poskytne druhej strane právne rady. Odvolací súd má teda za to, že súd prvej inštancie poskytol predbežné právne posúdenie v dostatočnom rozsahu. Navyše odvolací súd dodáva aj, že predbežným právnym posúdením nie je a nemôže byť ani súd viazaný. Totiž dané posúdenie sa poskytuje na začiatku pojednávania, v čase keď ešte nedošlo, či nemuselo dôjsť k vykonaniu všetkých dôkazov, a dané posúdenie sa môže neskôr počas vykonávania dokazovania stať aj neaktuálnym, resp. súd môže neskôr pod vplyvom tohto dokazovania rozhodnúť aj inak, ako bolo jeho predbežné právne posúdenie. Nemôžeme však hovoriť o tom, že ide o takú vadu konania, ktorá by mala za následok porušenie práv strán v takom rozsahu, že by to samo o sebe bolo dôvodom na zrušenie rozhodnutia, ktoré je inak vecne a právne správne.

13. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobcu nevyhovel a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mali žalovaní v odvolacom konaní plný úspech a vznikol im nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).